

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาวิธีการทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ข้อมูลจากมาตรประมาณค่า ศึกษารูปแบบคำตอบ จำนวนช่วงคำตอบ ประเภทของปัญหาวิจัย และประเภทของวิธีวิจัยที่เข้ามาตราประมาณค่าเป็นเครื่องมือในการวิจัย โดยทำการศึกษา วิทยานิพนธ์ทางการศึกษาของมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในช่วงปีการศึกษา 2525-2534 จำนวนทั้งสิ้น 854 เล่ม ซึ่งผู้วิจัยทำการบันทึกข้อมูลจากวิทยานิพนธ์ด้วยตนเองโดยใช้แบบบันทึก ข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลโดยคำนวณหาความถี่และร้อยละ ข้อค้นพบที่ได้มีดังนี้

สรุป

1. ประชากร

วิทยานิพนธ์ทางการศึกษาที่เข้ามาตราประมาณค่าเป็นเครื่องมือในการวิจัย ในช่วงปีการศึกษา 2525-2534 เป็นวิทยานิพนธ์ของ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมากที่สุด (417 เล่ม) รองลงมาคือ วิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (274 เล่ม) และ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (163 เล่ม) ตามลำดับ เมื่อจำแนกตาม ภาควิชาหรือวิชาเอกของแต่ละมหาวิทยาลัยพบว่า วิทยานิพนธ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นวิทยานิพนธ์ของภาควิชาบริหารการศึกษามากที่สุด รองลงมาคือ ภาควิชามัธยมศึกษา พลศึกษา ประถมศึกษา อุดมศึกษา สาระดัดศึกษา วิจัยการศึกษา การศึกษานอกระบบเรียน พยาบาลศึกษา ศิลปศึกษาและอุตสาหกรรมศึกษา และ จิตวิทยาตามลำดับ วิทยานิพนธ์ของ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เป็นวิทยานิพนธ์ของภาควิชาการศึกษามากที่สุด รองลงมาคือ ภาควิชาอาชีวศึกษา และ สังคมวิทยาและมนุษยวิทยา ตามลำดับ และ วิทยานิพนธ์ของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตรเป็นวิทยานิพนธ์ของวิชาเอกการบริหาร

การศึกษามากที่สุด รองลงมาคือ วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่ การอุดมศึกษา สุขศึกษา การประถมศึกษา บรรณารักษศาสตร์ พลศึกษา จิตวิทยาการแนะแนว ศิลปศึกษา การมัธยมศึกษา เทคโนโลยีทางการศึกษา การศึกษาพิเศษ และประวัติศาสตร์ ตามลำดับ

2. ระดับการวัดข้อมูล

วิทยานิพนธ์ทางการศึกษาที่ใช้มาตรฐานประมาณค่าเป็นเครื่องมือในการวิจัย ปีการศึกษา 2525-2534 ส่วนใหญ่วัดระดับข้อมูลเป็นมาตราอันตรภาค มีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ที่วัดระดับข้อมูลไม่เป็นมาตราอันตรภาค และมีบางเล่มที่ไม่สามารถระบุระดับข้อมูลได้

3. วิธีการทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

วิทยานิพนธ์ทางการศึกษาที่ใช้มาตรฐานประมาณค่าเป็นเครื่องมือในการวิจัยของ มหาวิทยาลัยในช่วงปีการศึกษา 2525-2534 ใช้ทั้งสถิติบรรยาย สถิติอ้างอิงและสถิติสำหรับวัดความสัมพันธ์ โดยในส่วนของสถิติบรรยาย การวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลางวิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่ใช้การคำนวณค่ามัธยฐานเลขคณิตมากที่สุด รองลงมาคือฐานนิยมและมัธยฐานตามลำดับ การวัดการกระจายใช้การคำนวณส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมากที่สุด รองลงมาคือ ความแปรปรวนและพิสัยควอไทล์ ตามลำดับ และการวัดการแจกแจงใช้การคำนวณค่าร้อยละเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ในส่วนของสถิติอ้างอิง สำหรับสถิติอ้างอิงประเภทพาราเมตริก วิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่ใช้สถิติทดสอบ ที-เทส มากที่สุด รองลงมาคือเอฟ-เทส และ ซี-เทส ตามลำดับ สถิติประเภทนั้นพาราเมตริก วิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่ใช้สถิติทดสอบไคสแควร์-เทสมากที่สุด รองลงมาคือเอช-เทส และ ยู-เทส ตามลำดับ และในส่วนของ การวัดความสัมพันธ์ วิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่ใช้สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันมากที่สุด รองลงมา คือ สหสัมพันธ์แบบยูล และใช้สหสัมพันธ์แบบห้อยท์ไบซีเรียล สหสัมพันธ์แบบสเปียร์แมนแรงค์ และ สหสัมพันธ์แบบเคนคอลล์แรงค์ เท่า ๆ กัน ตามลำดับ

4. รูปแบบคำตอบของมาตรฐานประมาณค่า

วิทยานิพนธ์ทางการศึกษาที่ใช้มาตรฐานประมาณค่าเป็นเครื่องมือในการวิจัยของ

มหาวิทยาลัยในช่วงปีการศึกษา 2525-2534 ส่วนใหญ่ใช้รูปแบบคำตอบแบบบรรยาย สำหรับรูปแบบคำตอบแบบตัวเลข แบบกราฟิก และแบบตัวเลขและบรรยายร่วมกัน มีใช้เพียงเล็กน้อย

5. จำนวนช่วงคำตอบของมาตรฐานค่า

วิทยานิพนธ์ทางการศึกษาที่ใช้มาตรฐานค่าเป็นเครื่องมือในการวิจัยของมหาวิทยาลัย ในช่วงปีการศึกษา 2525-2534 ส่วนใหญ่ใช้จำนวนช่วงคำตอบ 5 ช่วงคำตอบ รองลงมา คือ 4 ช่วงคำตอบ สำหรับ 3 ช่วงคำตอบ และ 6-11 ช่วงคำตอบ มีการใช้เพียงเล็กน้อย ยกเว้น 7 และ 10 ช่วงคำตอบ ไม่มีการใช้เลย

6. ประเภทของปัญหาวิจัย

วิทยานิพนธ์ทางการศึกษาที่ใช้มาตรฐานค่าเป็นเครื่องมือในการวิจัยของมหาวิทยาลัยในช่วงปีการศึกษา 2525-2534 ส่วนใหญ่เป็นการศึกษาปัญหาของการวิจัยในประเภทบรรยายลักษณะของตัวแปรและประเภทบรรยายความสัมพันธ์แบบเกี่ยวข้อระหว่างตัวแปรควบคู่กัน รองลงมา คือ ประเภทบรรยายลักษณะของตัวแปรเพียงอย่างเดียว และประเภทบรรยายความสัมพันธ์แบบเกี่ยวข้อระหว่างตัวแปรเพียงอย่างเดียว ซึ่งมีการศึกษาเพียงเล็กน้อย

7. ประเภทของวิธีวิจัย

วิทยานิพนธ์ทางการศึกษาที่ใช้มาตรฐานค่าเป็นเครื่องมือในการวิจัยของมหาวิทยาลัย ในช่วงปีการศึกษา 2525-2534 เป็นการวิจัยเชิงบรรยายทุกเล่ม

อภิปรายผลการวิจัย

1. การวัดระดับข้อมูลและการใช้วิธีการทางสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล
จากการศึกษาระดับการวัดของข้อมูลจากมาตรฐานค่า พบว่า วิทยานิพนธ์

ส่วนใหญ่วัดระดับข้อมูลเป็นมาตราอันตรภาค ทั้งนี้อาจเป็นเพราะส่วนใหญ่ผู้ดำเนินการวิจัยจะให้ค่าคะแนนของมาตราตามแบบการให้คะแนนของมาตราประมาณค่าแบบลิเคอร์ท (Likert Rating Scale) ซึ่งถือว่าระยะห่างระหว่างช่วงคำตอบมีระยะห่างเท่ากัน (Tuckman, 1972) และในส่วนของ การใช้วิธีการทางสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ส่วนใหญ่ใช้มัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการบรรยายลักษณะของตัวแปร ใช้สถิติอ้างอิงประเภทพารามตริกในการทดสอบความมีนัยสำคัญ และใช้สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันในการวัดความสัมพันธ์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการให้คะแนนของมาตราที่ใช้หลักเกณฑ์การให้คะแนนตามแบบของมาตราประมาณค่าแบบลิเคอร์ทนั้น ทำให้ข้อมูลวัดได้ในระดับมาตราอันตรภาค ซึ่งในการใช้วิธีการทางสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลในระดับมาตราอันตรภาค S.S. Steven (1946) ได้เสนอให้ใช้ มัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการบรรยายลักษณะของตัวแปร ใช้สถิติอ้างอิงประเภทพารามตริกในการทดสอบความมีนัยสำคัญ และใช้สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันในการวัดความสัมพันธ์ ผู้ดำเนินการวิจัยจึงเลือกใช้วิธีการทางสถิติในวิธีดังกล่าวเพื่อให้สอดคล้องตามหลักเกณฑ์ที่ S.S.Steven (1946) เสนอ

2. วิทยานิพนธ์ทางการศึกษาที่ใช้มาตราประมาณค่าเป็นเครื่องมือในการวิจัยใช้วิธีวิจัยใดสอดคล้องกับปัญหาวิจัย

จากการศึกษาประเภทของปัญหาวิจัย พบว่าโดยภาพรวมแล้ววิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่ศึกษาลักษณะของปัญหาวิจัยประเภทบรรยายลักษณะตัวแปรและประเภทบรรยายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ควบคู่กันไป นอกนั้นเป็นการศึกษาลักษณะของปัญหาประเภทบรรยายลักษณะของตัวแปรเพียงอย่างเดียว และประเภทบรรยายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเพียงอย่างเดียวซึ่งมีเป็นส่วนน้อย และจากการศึกษาประเภทของการวิจัยซึ่งจำแนกตามวิธีวิจัย พบว่าวิทยานิพนธ์ทุกเล่มใช้วิธีวิจัยเชิงบรรยายเท่านั้น

Jean Royen Dyer (1979) ได้แบ่งประเภทของปัญหาวิจัยเป็น 3 ประเภท คือ

- (1) ประเภทบรรยายลักษณะของตัวแปร (Descriptive

Questions) เป็นการวิจัยที่พยายามบรรยายลักษณะของตัวแปร หรือ บรรยายลำดับของเหตุการณ์ในสภาพธรรมชาติ

(2) ประเภทที่บรรยายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร (Association Questions) เป็นการวิจัยที่มุ่งบรรยายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร หรือศึกษาว่ามีตัวแปรใดบ้างที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรที่เรามุ่งศึกษา ซึ่งอาจเป็นความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 2 ตัว หรือมากกว่าก็ได้

(3) ประเภทที่อธิบายความสัมพันธ์เชิงเหตุผลระหว่างตัวแปร (Causal Questions) เป็นการวิจัยที่พยายามอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยที่มีตัวแปรหนึ่งเป็นตัวแปรเหตุที่ทำให้เกิดตัวแปรอื่น ๆ ปัญหาวิจัยลักษณะนี้มี 2 แบบ คือ แบบที่ 1 มีตัวแปรทดลองหรือตัวแปรจัดกระทำ ซึ่งแบบวิจัยมักเป็นการวิจัยเชิงทดลอง ส่วนอีกแบบหนึ่งเป็นปัญหาวิจัย ซึ่งเป็นแบบของการวิจัยเชิงบรรยาย แต่มักจะมีคำซึ่งมีความหมายของความ เป็นเหตุเป็นผล เช่น ผลของ ... ผลกระทบของ... หรือสาเหตุของ... เป็นต้น

จากลักษณะของปัญหาวิจัย 3 ประเภทข้างต้น จะเห็นว่ามิลักษณะการพัฒนาความลึกซึ้งในการบรรยายปัญหาที่ได้จากผลการศึกษาปัญหาประเภทที่ 1 ไปสู่ประเภทที่ 2 และ 3 ตามลำดับ โดยที่ปัญหาวิจัยประเภทแรกเป็นการวิจัยเพื่อสำรวจหรือค้นหาหรือบรรยายว่าปัญหาที่ศึกษานั้นมีลักษณะเป็นอย่างไร และหรือประกอบไปด้วยตัวแปรใดบ้าง ปัญหาวิจัยประเภทที่ 2 เป็นปัญหาวิจัยที่ควรทำการศึกษาต่อจากปัญหาประเภทแรก คือ หลังจากที่ผู้วิจัยรู้จักลักษณะของตัวแปรในปัญหานั้นดีแล้ว ก็ศึกษาต่อไปว่าตัวแปรปัญหาเหล่านั้น มีความเกี่ยวข้องกันหรือไม่ หรือเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับตัวแปรใดบ้าง สำหรับปัญหาวิจัยประเภทที่ 3 มักเป็นการวิจัยต่อจากประเภทที่ 2 คือ เมื่อผู้ทำการวิจัย รู้จักลักษณะของตัวแปรปัญหา รู้ว่ามีตัวแปรใดบ้างที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรปัญหาที่ศึกษาก็หาคำตอบต่อไปว่าตัวแปรปัญหาที่ต้องการศึกษานั้นน่าจะเป็นผลมาจากตัวแปรเหตุตัวใด จากลักษณะของการวิจัยปัญหาประเภทที่ 2 และ 3 ผู้ทำการวิจัยจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับปัญหาที่ค่อนข้างลึกซึ้งกว่าประเภทแรก ดังนั้น ในการศึกษาตัวแปรปัญหา ถ้าผู้ทำการวิจัยสามารถศึกษาได้ลึกซึ้งกว่าการศึกษาตัวแปรปัญหาในลักษณะของปัญหาประเภทที่ 1 เช่น สามารถศึกษาตัวแปรปัญหา ในลักษณะปัญหาประเภทที่ 1 และ ประเภทที่ 2 ต่อเนื่องหรือ

ควบคู่กันไปได้ก็จะทำให้ผลการวิจัยนั้นสามารถให้รายละเอียด หรือความรู้เกี่ยวกับตัวแปร
ปัญหานั้นลึกซึ้งและเป็นประโยชน์มากกว่าการศึกษาปัญหาประเภทที่ 1 เพียงประเภทเดียว
เท่านั้น

ลักษณะของประเภทปัญหาของการวิจัย สัมพันธ์กับประเภทของวิธีวิจัย โดยที่วิธี
วิจัยที่เหมาะสมกับปัญหาที่ 1 และ 2 นั้น คือ วิธีวิจัยเชิงบรรยาย ส่วนปัญหาวิจัยประเภทที่
3 มักจะใช้วิธีวิจัยเชิงทดลอง จากการศึกษาประเภทของปัญหาวิจัย พบว่าวิทยานิพนธ์ทุกเล่ม
เป็นการศึกษาปัญหาของการวิจัยประเภทที่ 1 และหรือประเภทที่ 2 เท่านั้น ไม่มีการศึกษา
ปัญหาของการวิจัยประเภทที่ 3 เลย และ ในส่วนของวิธีวิจัยวิทยานิพนธ์ทุกเล่ม ใช้วิธี
วิจัยเชิงบรรยายเท่านั้น

จึงกล่าวได้ว่าวิทยานิพนธ์ทางการศึกษาที่ใช้มาตรฐานค่าเป็นเครื่องมือ
ในการวิจัยใช้วิธีวิจัยได้สอดคล้องกับปัญหาวิจัย

3. ส่วนประกอบของมาตรฐานค่า

ในการวิจัยครั้งนี้ศึกษาเฉพาะส่วนประกอบของมาตรฐานค่าในส่วนที่เป็น
คำตอบ ซึ่งเป็นลักษณะที่สำคัญของมาตรฐานค่า โดยศึกษาถึงลักษณะรูปแบบคำตอบและ
จำนวนช่วงคำตอบ ผลการศึกษาพบว่า โดยภาพรวมแล้ว มาตรฐานค่าของวิทยานิพนธ์
ส่วนใหญ่ มีรูปแบบคำตอบเป็นแบบบรรยาย โดยมีถึงร้อยละ 75.76 ของวิทยานิพนธ์ทั้งหมด
และใช้จำนวนช่วงคำตอบจำนวน 5 ช่วง โดยมีถึงร้อยละ 77.83 ของวิทยานิพนธ์ทั้งหมด

การแบ่งรูปแบบคำตอบของมาตรฐานค่ามีการแบ่งในหลายรูปแบบแตกต่างกัน
ไป เช่น กิลฟอร์ด (Guilford, 1954) และ Mchsens (1984) ได้จัดรูปแบบ
คำตอบของมาตรฐานค่าเป็น 5 แบบดังนี้ แบบตัวเลข แบบกราฟิก แบบสเกลมาตรฐาน
แบบแต้มสะสม และ แบบบังคับให้เลือก วิเชียร เกตุสิงห์ (2530) แบ่งรูปแบบของมาตร
ประมาณค่าเป็น 3 รูปแบบคือ แบบตัวเลข แบบเส้นกราฟ และแบบมาตรฐาน เป็นต้น
แต่ Turney (1971) และ Schwarty & Adams (1957) มีความเห็นตรงกันว่า
ถึงแม้มาตรฐานค่าจะมีหลายรูปแบบก็ตาม แต่แบบที่เป็นพื้นฐานมี 3 แบบ คือ

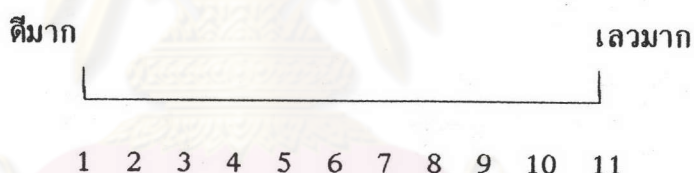
(1) แบบตัวเลข (Numerical Scales) ใช้ตัวเลขบ่งชี้ระดับของลักษณะ หรือ พฤติกรรมที่ต้องการประเมิน เช่น ให้นักเรียนโดยวงกลมล้อมรอบตัวเลข 1 เมื่ออยู่ในระดับต่ำ 2 เมื่ออยู่ในระดับต่ำกว่าปานกลาง 3 เมื่ออยู่ในระดับปานกลาง 4 เมื่ออยู่ในระดับสูงกว่าปานกลาง และ 5 เมื่ออยู่ในระดับสูง

ความร่วมมือกับเพื่อน ๆ 1 2 3 4 5

ความร่วมมือกับ ครู 1 2 3 4 5

(2) แบบกราฟิก (Graphic Scales) เป็นวิธีที่เขียนระดับพฤติกรรมบนเส้นตรง โดยผู้ประเมินจะทำเครื่องหมายลงบนเส้นตรงในตำแหน่งที่เหมาะสมกับพฤติกรรมที่วัดในแต่ละพฤติกรรม ตรงตำแหน่งใดก็ได้ เพื่อชี้ค่าประเมินซึ่งเขียนได้ในลักษณะดังนี้ คือ

เป็นกราฟเส้นตรงมีตัวหนังสือบรรยายคุณลักษณะกำกับไว้หัวท้าย และมีตัวเลขบอกปริมาณมากน้อยกำกับไว้เป็นระยะ ๆ เช่น

(3) แบบบรรยาย (Descriptive Scales) แบบนี้แต่ละคุณลักษณะจะอธิบายออกมาเป็นระดับความเข้มของคุณลักษณะนั้น ๆ แล้วให้ผู้ประเมินเลือกระดับพฤติกรรมที่ใกล้เคียงกับบุคคลหรือสิ่งที่ประเมินมากที่สุด แล้วทำเครื่องหมายลงในช่วงระดับที่เลือกไว้ เช่น เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง เป็นต้น

จากการที่มาตรฐานค่าของวิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่ ใช้รูปแบบคำตอบแบบบรรยาย ทั้งนี้ อาจจะเป็นเนื่องจาก รูปแบบคำตอบแบบบรรยาย มีการบรรยายระดับพฤติกรรมหรือคุณลักษณะที่ถามชัดเจนกว่า แบบตัวเลข และแบบกราฟิก และส่วนมาก จะเป็นคำอธิบายที่เข้าใจง่าย และสอดคล้องกับแต่ละคุณลักษณะมากกว่า แบบตัวเลข และแบบกราฟิก อีกด้วย นอกจากนี้ รูปแบบคำตอบแบบกราฟิก ยังมีความยากในการหาค่า หรือ ข้อความที่ใช้กำกับหัวท้าย ซึ่งจะต้องมีลักษณะเปรียบเทียบกันเรียงตามลำดับมากน้อยด้วย

สำหรับจำนวนช่วงคำตอบมีการกำหนดว่าควรรีใช้จำนวนช่วงคำตอบ 3-11 ช่วง (สุภาพ วาดเจียน, 2524) ซึ่งในการศึกษาคั้งนี้พบว่า มีการใช้จำนวนช่วงคำตอบของ มาตรฐานประมาณค่า จำนวน 5 ช่วงมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ สุภาพ วาดเจียน (2524) และบุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์ (2531) ซึ่งระบุว่าโดยทั่วไป ส่วนใหญ่จะใช้จำนวนช่วงคำตอบเพียง 5 ระดับ และสอดคล้องกับผลการศึกษาที่พบว่าจำนวน ช่วงคำตอบที่เหมาะสมและลดความคลาดเคลื่อนได้คือจำนวน 3-7 ช่วง (Gronlund, 1981)

ข้อเสนอแนะ

ในการนำผลการวิจัยไปใช้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

การวิเคราะห์ข้อมูลจากมาตรฐานค่าควรรีใช้วิธีการทางสถิติ ดังนี้

1. ถ้าวิเคราะห์ข้อมูลเป็นมาตราอันตรภาค ควรรีใช้มัธยฐานเลขคณิต และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการบรรยายลักษณะของตัวแปร ใช้สถิติอ้างอิงประเภทพาราเมตริก ในการทดสอบความมีนัยสำคัญ และใช้สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันในการวัดความสัมพันธ์

2. ถ้าวิเคราะห์ข้อมูลเป็นมาตราจัดอันดับ ควรรีใช้ มัชยฐาน หรือ ฐานนิยม และ เปอร์เซ็นไทล์หรือควอไทล์ในการบรรยายลักษณะของตัวแปร ใช้สถิติอ้างอิงประเภท นันพาราเมตริกในการทดสอบความมีนัยสำคัญ และใช้สหสัมพันธ์แบบแรงค์ในการ วัดความสัมพันธ์

สำหรับการวิจัยครั้งต่อไปเกี่ยวกับงานวิจัยที่ใช้มาตรฐานค่าเป็นเครื่องมือใน การวิจัย ที่น่าสนใจและทำให้การศึกษาในเรื่องนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น คือ

1. ควรขยายขอบเขตของการวิจัยออกไปอีกโดยเพิ่มรายละเอียดให้มากขึ้นใน รายการที่ศึกษา เช่น จำนวนการวิจัยเชิงบรรยายเป็นวิธีวิจัยย่อย ๆ ได้แก่ การวิจัยเชิงสำรวจ การวิจัยเชิงสังเกต การวิจัยเชิงเหตุผล การวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ และการศึกษาเฉพาะ กรณี และจำนวนประเภทของการวิจัยซึ่งพิจารณาจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ของการวิจัย เป็นหลัก ซึ่งแบ่งเป็น 4 ประเภท คือ การวิจัยบริสุทธิ์ การวิจัยประยุกต์ การวิจัยประดิษฐ์ และการวิจัยเชิงประเมิน

2. เนื่องจากหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มีในมหาวิทยาลัยอื่น ๆ อีก เช่น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยศิลปากร และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เป็นต้น ดังนั้น จึงควรศึกษาวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโททางการศึกษาที่ใช้มาตรฐานค่าเป็นเครื่องมือในการวิจัยของมหาวิทยาลัย ดังกล่าว

3. ขยายขอบเขตการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบความแตกต่างระหว่างจำนวนในรายการที่ทำการศึกษาโดยเปรียบเทียบระหว่างมหาวิทยาลัยที่วิทยานิพนธ์มาเป็นประชากร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย